

Mitjà: el9nou.cat

Publicat: 19/06/2022

Edició: Digital

Secció:

URL: <https://el9nou.cat/osona-ripolles/actualitat/obren-un-b...>

Audiència: 96.454 Lectores

Valor: 119€

" Obren un bar en una capella de Vic | EL9NOU.CAT

Amb la vostra subscripció actual no teniu prous permisos.

Per qualsevol dubte podeu contactar amb nosaltres al 93 889 49 49.

Islamofòbia trivial

Es naturalitzen discursos discriminatoris i “ningú no fa res”. És una frase que s’escola amb facilitat i que no és certa. En el cas concret de la islamofòbia, per exemple, a Catalunya, la denúncia està començant a ser una praxi habitual tot i que ens movem encara en un panorama d’infradenúncia per por a represàlies o desconeixement. S’ha creat un **Observatori de la Islamofòbia a Catalunya (ODIC)** que centralitza les denúncies que tinguin lloc al territori català, especialment el que anomenen islamofòbia de carrer o islamofòbia “trivial”. Tot acte de discriminació, però també actituds hostils o prejudicis exercits per una persona pel fet de ser musulmana i percebuda com a tal poden ser objecte de denúncia, així com discursos que fomenten o normalitzen aquestes pràctiques. El nou informe sobre la islamofòbia que s’acaba de publicar deixa palès que “res no fa predir que, en els pròxims anys, l’espectre de la islamofòbia deixi d’amenaçar les societats europees. L’any 2021 no ens ha portat cap canvi de paradigma, cap punt d’inflexió, cap millora significativa, ni a Catalunya ni a la resta de l’Estat i de la Unió”, constaten. De fet, l’informe demostra com **els discursos discriminatoris explícits que emanen dels partits d’extrema dreta es troben cada cop més naturalitzats**, i condicionen els debats públics que prenen protagonisme als parlaments i mitjans de comunicació. En el cas espanyol, l’arribada de VOX a governs autonòmics com ara Castella i Lleó sembla l’avantsala de futures coalicions de govern encara més ambiciosos; a altres països de la Unió, com ara Hongria, Polònia o Eslovènia, aquest discurs ja ha assumit responsabilitats de govern. Els clics contra la diversitat, per tant, s’han institucionalitzat.

És un encert que aquest informe expliciti que la islamofòbia no és únicament “un plec de principis abstractes que imposen estigmes sobre determinats col·lectius”. És, per contra, **un dispositiu de racialització d’aquests mateixos col·lectius, i configura i justifica així un conjunt de discriminacions que pateixen els musulmans**, sospitosos no tant per allò que fan o deixen de fer sinó en el fons per allò que són. Et discrimino pel que ets, no pel que fas. L’informe és partidari de potenciar les denúncies per trencar impunitats establertes. La visibilització i la denúncia són poderosos mecanismes d’empoderament. Assistim a una presa de consciència, en particular per part dels membres de les comunitats musulmanes d’Europa, que estan sent víctimes d’un conjunt específic de discriminacions per raó de la seva confessió religiosa.

Els mecanismes efectius per lluitar contra xacres discriminatòries poden ser, a part de l’evident tasca educativa, ètica, cívica i de sentit comú, crear manuals de bones pràctiques i sancions estrictes als infractors en una lluita que, sense aquesta implicació, està condemnada a restar residual. El SAFI (Stop als Fenòmens Islamòfobs) i les associacions contra el racisme fan la seva feina. Erradicar la idea falsa que l’islam és una religió forana, migrant i sense arrels catalanes no és exclusivitat d’ells. Les administracions, els mitjans de comunicació, l’escola i també les altres religions hi tenen molt a dir.

Les cinc corbes

Albert Coromines

Actor i gestor cultural
 maletaportatil2@gmail.com

A Joan Aumedes

Aquella carretera era una serp ondulant, un tou de corbes unides per alguna recta. Vaig arribar a Saidí sense saber on era. Havia sortit de casa d'un amic a Fraga i m'havia deixat guiar per intuïcions i impulsos sense saber on acabaria.

Recordo que abans d'arribar a Saidí vaig comptar cinc corbes, una darrere l'altra. Cadascuna m'havia transportat a un moment de la meua vida. Havia escollit aquell camí per relligar records sense ser-ne conscient?

En la primera d'aquelles giragonses el groc grisenc d'unes roques em va transportar a una etapa en la qual sovint vaig visitar els Monegres. Vaig poder aturar-me en aquella corba en la vorera de la carretera, sense molestar cap vehicle que pogués venir. El meu cervell es va retirar, va quedar com enganxat en una imatge, era la d'una dona que allà vivia. Aquella dama era d'un caràcter adust, molt a joc amb el seu entorn natural. M'atreïa per la seva fermesa, però jo estava molt tou i va acabar fent-se molt complicat per a mi. La distància a Barcelona, on jo vivia, va ser un problema afegit. La gran dificultat va ser que ens vàrem trobar en un moment en què les necessitats personals eren diferents. Tot i que aquella persona pagava molt la pena, la relació va acabar fent un pet com una gla, molt aviat i d'una manera fulminant.

En arribar a la propera corba hi havia boira –molt típica en aquesta zona–. Amb molta cura vaig tornar a estacionar el cotxe fora de la carretera. Volia deixar-lo amb els llums encesos però vaig dubtar de si fer-ho o no. Potser podia despistar algun conductor, per això vaig posar un senyal fosforescent al voral de la carretera. Entreveient un tractor vaig recordar-me d'una fotografia que havia vist en un llibre on s'observaven els arbres despullats retallant-se contra els Monegres i unes ombres d'uns tractors que els feien companyia. I aquella fotografia tenia un petit comentari al peu, que deia més o menys així: "Ha arribat la maquinària al camp per fer un servei a l'home, però aquest ha de saber conduir la màquina, si no esdevindrà un animal salvatge. Fa pocs dies, enmig de la boira, un pagès traginava amb un tractor, quan aquest, sense cap avis, es va tombar perquè no havia vist una pendent. Va estroncar-li la vida."

En arribar al revolt següent, el tercer, la boira s'havia esbandit com per art de màgia. El paisatge era diàfan. Va ser fàcil aparcar el cotxe sense que molestés cap altre vehicle. Vaig veure un home assegut a l'ombra d'un arbre. Em va recordar, pel físic, una persona de la meua feina que havia prosperat a causa de la seva idiotesa. Era tan curt de gambals que creia que ho havia fet bé, i no havia parat atenció que la seva idiotesa li era molt útil al seu cap, que en treia molt més partit que ell. Aquell home –l'imbècil– tenia el cervell com liquat, mai no trobava les paraules necessàries, realment estava batut per una desgràcia incommensurable. Realment en tenia una gran semblança física, però seria així aquest home que veia? De lluny estant em va semblar que no. Com podria saber-ho? Mentre em feia aquesta pregunta també em demanava per què em sentia instal·lat en la negror. Sense respondre'm els meus interrogants vaig tornar cap al cotxe. Quan tenia la clau al pany de la porta del cotxe una mena de renill em va aturar en sec. Vaig girar el cap i no vaig veure cap cavall. Tot fent que no amb el rostre vaig obrir la porta i em vaig asseure al seient del conductor. Vaig arrencar i vaig pensar: "Fa uns moments he vist que el poble és aquí, a tocar. Hi arribaré borratxo de records negatius, molt negres?"

A la propera corba per poc atropello un pagès que creuava la carretera. No l'havia vist. D'on havia aparegut aquell home que semblava que anava cap al tros? Per mirar de treure'n l'entrellat em vaig aturar, no volia tenir un accident. Vaig observar com aquell home s'anava allunyant de manera pausada. Veient-lo em va trucar al cervell el record d'una lectura recent, que deia així "El sistema de subvencions és una trampa mortal per al pagès, mata la il·lusió per treballar; ja no es tracta de fer allò que

MANGANDAN SWAMINATHAN

sabem fer o allò a què la terra respon millor, sinó allò que ens manin: la producció subvencionada" del llibre *Triptic de Terra*, de Mercè Ibarz. Què en pensaria aquell home d'aquesta afirmació? Per què no s'ha sabut donar resposta a la situació de la pagesia, del camp? Per què des de la República cap govern s'ha atrevit a fer front, amb serietat, a les necessitats del camp? Com és que la gent del camp no ha fet una revolta imparable perquè els facin cas? Hòstia!, és que vivim en un país de cagats! Sense adonar-me'n vaig serrar els llavis i la cara se'm va enorgir. Vaig fer mitja volta, com si estigués empenyat amb el món. Potser és que estava empenyat amb mi mateix, descontent de mi mateix?, i en tornar cap al cotxe estava pensant: "Estic a prop del Segre i el Cinca, dues zones que tenen un microclima molt apropiat pel conreu de la fruita. Putejats i maltractats, mai una revolta?"

En arribar al proper revolt encara tenia al cap aquell pagès. Necessitava aturar-me i relaxar-me. Vaig sortir del cotxe i vaig veure un home assegut a una pedra, sota un arbre fruiter. Aquell home estava mirant-se el tros, que potser anys enrere manegava ell, i ara ho feia un altre. Tenia uns prismàtics al vehicle –m'agradava observar els ocells–, vaig acostar-me al cotxe i els vaig agafar. En observar aquell home veia que era d'una edat avançada. Em vaig preguntar: "A més d'anar al bar sabrà què fer aquest home, que ha dedicat la seva vida a la terra? Ho tindrà més fàcil en aquest poble petit que si visqués en una gran ciutat? La maquinària l'haurà allunyat per sempre de la terra que ha treballat tota la seva vida? Per a ell els ordinadors i la informàtica són una eina desconeguda. Se sentirà satisfet del que ha fet? Fa cara d'amargat, segur que és un desgraciat!" Tots aquests pensaments em van venir al magí mentre l'observava. Em vaig asseure en una ombra i vaig fer una becaina.

Vaig notar que m'estaven donant uns copets suaus a l'esquena, era el cambrer de Cal Coix –hostal restaurant, que hi ha a la carretera de Maçanet de la Selva a Girona–: "Senyor, anem a tancar. Miri de no oblidar-se la dentadura postissa, com l'altre dia." Vaig obrir els ulls, vaig girar el cap –el tenia a la taula– i vaig fer que sí. Desconcertat, com qui busca una agulla en un paller, em vaig lligar les xiruques, que m'havia tret, vaig agafar la dentadura, que tenia en un vas d'aigua, i me la vaig posar. En sortir vaig dir: "Adéu, i gràcies." Va ser un crit tan fort que la meua parella es va despertar. Em va manifestar: "Fa dies que somnies en veu alta, sempre repeteixes els mateixos somnis. Estàs, pel que m'ha semblat entendre, en la zona dels Monegres, i tots els somnis acaben de manera molt negativa, molt negra! Et preocupa alguna cosa de la feina, de la nostre relació, dels nostres fills, que per la raó que sigui no m'hagis comentat? És que has repetit els mateixos somnis, gairebé exactes, dient-los en veu alta. Com si estiguessis radiant un conte." Em vaig fregar els ulls, i li vaig dir: "De què em parles?"

LA PROPOSTA ESTEV@

Jove i capellà, això sí que és ser alternatiu!

Josep Monfort

Rector de Granollers
 i vicari episcopal
 del Vallès Oriental
 @santestevegr

Aquest proper 3 de juliol s'ordenarà de diaca un jove granollerí a la catedral de Terrassa. D'aquí a pocs mesos pot ser ordenat sacerdot i, si Déu ho vol, exercirà el seu servei a la parròquia de Sant Esteve de Granollers.

Podria semblar un fet poc o gens rellevant i el cas és que a hores d'ara per a molts sona estrany... Podríem afirmar, tot seguint el llenguatge que es parla ara, que és un jove *alternatiu*, donat que forma part d'una minoria i en certa manera trenca amb l'estereotip de les persones joves d'ara. De fet fa nou anys que un jove de Sant Esteve no s'ordenava...

Per esdevenir 'alternatiu' cal trencar esquemes, i ara el sacerdoti no és un camí dir 'de moda'

Perquè, ja que hi som, què vol dir ser *alternatiu*? Tenir un canal a Youtube, considerar-se *influencer* i anar a la moda? Potser sí. Però cal alguna cosa més: ser coherent amb el que penses, per exemple, i fer del teu pensament la teua forma de vida. I el pensament requereix preparació i maduració... i, per tant, sacrifici i flexibilitat per caminar pel món. A més, per esdevenir *alternatiu* cal trencar esquemes, i en aquests temps el sacerdoti no és un camí podríem dir *de moda*, donat el moment que vivim de –com diuen alguns sociòlegs– secularització.

Així que sí, que podem dir que un jove que vol ser capellà és un jove *alternatiu*? Sembla una paradoxa donat que aparentment semblaria un jove *tradicional*, oi? Però el que és tradicional o no en aquests temps varia ràpidament...

En aquest sentit, ha de ser un motiu d'alegria i d'orgull per a tots, creients o no, que un jove de la nostra comarca vulgui ser *alternatiu*, en aquest cas servint amb disponibilitat plena la societat des d'una opció concreta com és el sacerdoti. No és un no a res, és un sí a tots: el celibat és una disponibilitat al cent per cent, l'obediència és una predisposició a treballar en xarxa allà on faci falta i l'estil de vida auster és una manera de ser lliure.

Esperem que molts joves vulguin ser *alternatius* per crear un món millor. Si ho fan amb passió, sigui com sigui la seva opció, ens trobarem segur en el camí amb joves com en Martí en àmbits com la solidaritat o la defensa dels drets de les persones. Endavant!

La Mañana

DIUMENGE 20 DE JUNY DE 2022

33

Si desea la reseña de su cumpleaños, matrimonio o nacimiento de su hijo o algún familiar, envíenos sus datos adjuntando una fotografía y le complaceremos sin ningún cargo. No se publicarán fotomontajes, fotografías retocadas o carentes de un mínimo de calidad. Los originales deberán entregarse a La Mañana, 48 horas antes del día de su publicación. Puede dirigirse a nuestras oficinas en la calle Príncipe de Viana, 27-29 de Lleida, o por correo electrónico: vidasocial@lamanyana.cat

VIDA SOCIAL

Jaume Rutllant visita l'exposició dels 50 anys de l'Associació de Veïns de Tàrrega

El regidor de Cultura de l'Ajuntament de Lleida, Jaume Rutllant, va fer una visita a l'Expo Foto dels 50 anys de l'Associació Veïnal de Balàfia, en què va estar acompanyat per part de membres de la Comissió del 50è Aniversari.

Taller de confecció de Fanalets de Sant Jaume al Col·lectiu Cultural Cappont

El Col·lectiu Cultural Cappont va organitzar en la seva seu social el primer taller de confecció de Fanalets de Sant Jaume, que va anar a càrrec de Carles Domènech, Mestre Fanaler i vicepresident de l'Agrupació Ilerdenca de Pessebristes.

L'AMPA del Maristes Lleida celebra la seva festa familiar

Gairebé un miler de persones van participar en la tradicional festa familiar de l'AMPA del Maristes Lleida.

L'Associació de Dones de Torrefarrera gaudeix amb Xema

El mag lleidatà Xema Solé Solà va oferir un espectacle amb els seus monòlegs en la festa de l'Associació de Dones de Torrefarrera.

Conferència a la PB Lleida 1970 sobre la història del club

El local de la Penya Barcelonista de Lleida 1970 va acollir la conferència 'Barça i Catalunya', un recorregut dels 37 primers anys del FC Barcelona.

Futuro cardenal paraguayo aboga por trabajo conjunto contra crimen organizado

Saira Baruja

Asunción, 19 jun (EFE).- El arzobispo de Asunción, Adalberto Martínez Flores, designado por el papa Francisco como el primer cardenal de Paraguay, abogó por el trabajo conjunto de los países del continente contra el crimen organizado.

"Con el crimen organizado habría que trabajar regionalmente o continentalmente, porque sabemos que a eso también está unido el tráfico de armas, el tráfico de drogas, el tráfico de personas", declaró el jerarca católico en una entrevista con Efe.

Tras recordar que el crimen organizado no está solo en Paraguay, mencionó los nexos de este delito con el tráfico de órganos o con los niños que "desaparecen cotidianamente" en el país, sin que sus casos sean a veces denunciados.

"Hay muchos males que vemos con mucha preocupación", añadió Martínez al aludir a los retos que afronta la Iglesia Católica como voz de sus feligreses.

El prelado consideró como una de las misiones de la Iglesia "echar luces en situaciones donde hay oscuridades", pero admitió que también apelan a que las instituciones puedan combatir estos males.

Por otro lado, Martínez aludió al compromiso de la Iglesia de atender las distintas necesidades y tejer "redes de ayuda".

"Sabemos que no estamos para solucionar todos los problemas de los pobres, pero subsidiariamente sí podemos colaborar y también hacer nexo con el Estado para que pueda elevar el nivel de vida y de bienestar de las personas", aseguró.

Al referirse a Latinoamérica, que recordó fue considerada por Pablo VI y Benedicto XVI como el continente de la esperanza, resaltó que exhibe "nuevos impulsos a pesar de las dificultades".

"El 80 % de los países latinoamericanos son de católicos bautizados", afirmó el futuro cardenal, para quien la esperanza "siempre está en construcción".

NOMBRAMIENTO SORPRESIVO

Consultado sobre su designación como cardenal, confesó que lo tomó de sorpresa.

"Mí hermano se acercó y muy emocionado me dice: 'Pero, te nombraron cardenal'. -'Ah no, no puede ser', le dije. '¿De dónde sacaste eso?'" , relató emocionado el momento en el que se enteró del anuncio hecho por el papa en Roma el pasado 29 de mayo.

"Después -continuó, sobre la conversación con su hermano-, me mostró el video del papa desde la ventana donde menciona mi nombre y ya no habían dudas de que sí que me había nombrado sin que yo sepa".

Confesó que vaciló inicialmente, ya que hace "cinco o seis años" hubo un noticia falsa sobre su

supuesta elección, por la cual incluso llegó a recibir felicitaciones y mensajes.

En todo caso, el arzobispo entendió su designación por parte del sumo pontífice argentino como una mirada de confianza hacia él y hacia Paraguay, así como un evento que ha sido "de mucha alegría".

Celebró, además, que Paraguay "en toda su historia" dentro de la Iglesia Católica nunca contó con un representante ante el Consejo Cardenalicio.

"Los cardenales están para colaborar con el apostolado del papa, del Gobierno, de la Iglesia, y está también para estar cerca de él y ser como un nexo", añadió sobre sus nuevas funciones.

Aclaró que su misión como arzobispo metropolitano de Asunción, cargo en el que fue designado el pasado 17 de febrero, continuará.

No obstante, señaló que acudirá a Roma las veces que sea convocado por el papa. Por ahora, su viaje más próximo a la Santa Sede será el 29 de junio para convertirse en arzobispo y, meses después, llegar a ser el primer cardenal paraguayo. EFE

sby/lb/si

(foto) (vídeo)

Tarragona

Història. Documents inèdits mostren com la intervenció del cardenal i arquebisbe de Tarragona va evitar que el poeta republicà caigués en mans del règim franquista el 1941

Vidal i Barraquer, decidisiu per salvar la vida de Ventura Gassol

LLÚCIA OLIVA
@luciapress

Llúcia Oliva és periodista i documentalista. Es dedica a la recuperació de la memòria històrica del país amb entrevistes als protagonistes i la investigació als arxius. Un fruit d'aquest treball és el documental 'Hereu d'un cardenal proscrit' sobre la petja de Vidal i Barraquer a la diòcesi de Tarragona i en l'Església que es va resistir al franquisme. Llúcia Oliva va ser la primera corresponsal de TV3 als Estats Units i cap de la corresponsalia de TVE a l'antiga Unió Soviètica i a Rússia. Ha ensenyat periodisme en universitats i empreses. És coautora del clàssic manual 'Las noticias en radio y televisión' i va contribuir a renovar el llenguatge dels informatius de televisió a Espanya. La seva tasca ha rebut premis nacionals i internacionals.

El cardenal al creuer italià Caio Duilio (1930). FOTO: AMCAM. FONS FAMILIA VIDAL-BARRAQUER

«E n escoltar, l'altre dia, el vostre generós testimoniatge, les llàgrimes em vingueren als ulls. El vostre sol nom evoca en mi moments tan intensos de la meua vida!», escribia el poeta i polític republicà Ventura Gassol al cardenal i arquebisbe de Tarragona Francesc Vidal i Barraquer, el 23 de setembre de 1941. Un tribunal francès acabava de desestimar la petició d'extradició a l'Espanya de Franco del qui fou poeta, conseller de Cultura de la Generalitat als anys 30 i un dels fundadors d'Esquerra Republicana.

Ventura Gassol s'havia lliurat així de l'extradició a Espanya on s'enfrontava a una sentència de mort o de molts anys de presó. Podia haver patit la dissort del president Companys, que havia estat executat a Montjuïc l'any anterior, després de ser detingut a França per la GESTAPO i lliurat a les autoritats franquistes.

La carta d'agraïment enviada per Ventura Gassol al cardenal que fins ara no s'havia trobat, mostra que la intervenció de Vidal i Barraquer davant del tribunal francès va ser decisiva perquè aquest decidís rebutjar l'extradició de Gassol demanada pel govern franquista. «Comestic agraït pel que heu fet per mi! Quina impressió feren les vostres paraules! En sonar el vostre nom es veié a la cara de tots que la nostra causa era guanyada», li escriu Gassol al cardenal sobre la vista.

El procés d'extradició del poeta i polític català Ventura Gassol ha estat documentat a bastament per Manuel Castellet i Rosa Anna Felip, a *La NO- extradició de Ventura Gassol*. Fins ara, però, no s'havien trobat els documents relatius a la intervenció del cardenal Vidal i Barraquer davant del Tribunal que havia de decidir l'extradició de Gassol.

Franco es venja dels líders republicans

Un cop guanyada la guerra, el règim del general Franco es va de-

El poeta i polític català Ventura Gassol (al centre de la imatge) entrevistat per Josep Salceda (1978), qui va ser periodista i cronista oficial de la vila de Cambrils. FOTO: AMCAM. FONTS JOSEP SALCEDA

dicar a perseguir tothom qui s'havia significat durant els anys de la República o hi havia tingut càrrecs. La repressió era cruel i implacable, dins i fora de les fronteres espanyoles. Fossin on fossin d'Europa, el dictador feia buscar aquests exiliats republicans i en demanava l'extradició a Espanya, on els detinguts podien ser executats o empresonats de per vida, sense dret a una defensa justa. Facilitava aquesta persecució la dominació nazi de gran part d'Europa.

A mitjan agost de 1941, li toca el torn a Ventura Gassol que és empresonat a Aix-en-Provence, juntament amb altres antics dirigents republicans: el també exconseller Josep Tarradellas i l'excap del govern espanyol, Manuel Portela Valladares.

Són a la França de Vichy, la que col·labora amb els nazis, mentre que la resta és ocupada directament per les tropes alemanyes. El govern de Franco demana l'extradició de tots tres polítics per jutjar-los a Espanya i tots tres lluiten per evitar-ho.

Vidal i Barraquer, aquell estiu de 1941, també viu una mena d'exili. És a Suïssa, mentre intenta per tots els mitjans que Franco el deixi tornar a Tarragona com a arquebisbe i amb tots els drets. La situació és delicada pel cardenal perquè l'entorn del dictador fa mans i mànigues per impedir el retorn.

Acusen Vidal i Barraquer de no haver donat prou suport a la causa franquista -no va signar la carta dels bisbes espanyols de suport a l'Alzamiento-, de ser separatista i d'haver tingut massa relacions amb els enemics del dictador, els anomenats «rojos».

Una carta que trasbalsa el cardenal

Enmig d'aquestes fatigues, Vidal i Barraquer rep una carta que remou els seus records més dramàtics i el trasbalsa emocionalment. El capellà de Nôtre Dame de Niça, Daniel Leperq, l'escriu «obligat per un deure d'amistat» i li explica que «perilla la seguretat dels dos homes que el van ajudar i facilitar la seva sortida de Catalunya quan el país era en poder dels comunistes i enemics de la fe cristiana, perquè el govern espanyol demana la seva extradició».

Leperq li diu al cardenal que es tracta del poeta català Ventura Gassol i de Josep Tarradellas, conseller de Governació de la Generalitat que «tant van cooperar en el salvament de les vides de nombrosos capellans i religiosos». El clergue de Niça demana a Vidal i Barraquer que, «per caritat cristiana», escrigui a l'advocat de tots dos homes, Paul Augier, exposant la veritat, deixant clar que no són assassins, sinó tot el contrari. Leperq creu que això podria ajudar la causa dels dos homes davant del tribunal.

El govern franquista demana l'extradició de Ventura Gassol essencialment per la seva actuació política durant l'època republicana -que llavors va ser perfectament legal-, per haver incitat a l'assassinat del bisbe de Barcelona Manuel Irurita Almandoz i per haver-se quedat diners públics dels destinats a la compra de material de guerra.

El dia 16 d'agost, tres dies després que el capellà de Niça demanés l'ajut de Vidal i Barraquer, el seu secretari, Joan Viladrich, escriu a l'advocat de Ventura Gassol, des de la Chartreuse de la

Valsainte, una carta en què deixa clar l'interès que va posar Ventura Gassol en salvar la vida del cardenal, del bisbe de Tortosa i d'ell mateix arran dels fets de juliol de 1936 a Espanya. Destaca que va ser Gassol qui els va conduir fins al vaixell que els va portar de Barcelona a l'estranger.

Però el cardenal Vidal encara reflexiona sobre la resposta en defensa de Gassol. Segons escriu el secretari de Vidal i Barraquer a les seves memòries, «el cardenal es captenia prou bé del com-

La defensa de Gassol hauria estat el detonant definitiu perquè Franco impedís el retorn del cardenal a Tarragona

promís que això podia portar-li, car difícilment podia passar in advertit pel mateix govern, que no devia deixar de tenir observadors secrets que l'informessin». El cardenal sabia que es jugava el seu retorn a Tarragona.

La defensa de Vidal i Barraquer impacta el tribunal

Finalment, el 29 d'agost, quan els polítics catalans ja portaven quasi un mes a la presó d'Aix, Vidal i Barraquer escriu en francès la seva carta en defensa de Gassol: «Havent-me estat demanant, dono testimoni de les gestions fetes espontàniament pel senyor Ventura Gassol en qualitat de conseller de la Generalitat de Catalunya per salvar la meua vida seriosament amenaçada després dels fets de juliol de 1936».

I continua la carta del cardenal, «[...] ha estat el senyor Gassol en persona qui m'ha portat a mi, al bisbe de Tortosa i al meu secretari fins al vaixell ancorat al port de Barcelona que ens va portar a l'estranger». Al moment de partir aquella nit, Vidal li demana una vegada més a Gassol d'intentar salvar la vida del seu bisbe auxiliar, Manuel Borrás. Segons escriu el cardenal en aquesta carta, Gassol li va contestar que «s'ocupava de salvar un altre bisbe i nombrosos eclesiàstics». La carta de Vidal i Barraquer de suport al poeta està signada a Givisiez el 29 d'agost de 1941.

Segons assistents al judici, el testimoni del cardenal va causar un gran impacte al tribunal que, finalment, va decidir rebutjar la demanda d'extradició. Gassol va ser alliberat immediatament i, com a conseqüència, Josep Tarradellas. A la sentència es diu que, malgrat l'acusació del govern espanyol per la qual demana l'extradició de Gassol, «els testimonis presentats semblen demostrar que el bisbe de Barcelona era viu després de la marxa de Gassol de la ciutat i que aquest va salvar nombroses vides.» De fet, Gassol es va exiliar a França l'octubre de 1936 perquè els anarquistes que van aprofitar la guerra, provocada pel cop d'estat del general Franco, per iniciar a Catalunya la seva pròpia revolució, no perdonaven a Gassol que protegís els qui ells volien eliminar: polítics de dretes, empresaris, industrials i, sobretot, religiosos.

El cardenal es va jugar el seu retorn a Tarragona

A l'arxiu Vidal i Barraquer, juntament amb la carta del cardenal, hi ha una nota en què es demana la

màxima discreció en fer-ne ús, donada la «situació delicadíssima del signant que no ha reparat en fer l'única excepció en el silenci que deures molt greus li imposen». Ventura Gassol és conscient d'això i a la seva carta d'agraïment al cardenal també diu: «[...] quin gest el vostre en els moments que viviu. Sé tot el que el significa i per això heu arribat tan al fons de la meua ànima».

Tot això lliga amb la tesi de Castellet i Felip, segons la qual la defensa de Ventura Gassol va ser el detonant definitiu que va fer que Franco impedís per sempre el retorn de Vidal i Barraquer a Tarragona. El cardenal va preferir ser agraït i fidel als seus principis tot defensant la vida de l'home que li havia salvat la seva.

Ventura Gassol escriu la seva carta d'agraïment des de la Península Alice de la vila francesa de Saint Raphaël i li diu una cosa molt curiosa al cardenal: «Ja és la segona vegada que ajudeu a salvar la meua vida en perill». Tot indica que l'atzarosa vida política que va tenir Ventura Gassol abans de la República requerís també la intervenció del cardenal Vidal i Barraquer, que llavors era una de les figures més significatives de l'Església espanyola.

Un cop alliberat, Ventura Gassol no només dona les gràcies al cardenal per escrit, també desitja fer-ho en persona. Ho intenta a través de l'industrial i mecenes català Ramon Patxot, exiliat a

El 12 de setembre de 1943 tots dos es van retrobar a Fribourg. Hores després moria Vidal i Barraquer

Suïssa i una de les persones que Gassol també salvà. Patxot sempre li diu que el cardenal està massa delicat i que no li convenen les emocions. No serà fins dos anys més tard, l'estiu de 1943, quan Patxot organitza la trobada a Suïssa on viuen tots tres. «He trobat [el cardenal] molt refet i animat i m'ha dit que desitjava molt veure-us», escriu Patxot al poeta. Patxot organitza la trobada el 12 de setembre de 1943 a Fribourg, segons les cartes que es poden consultar a l'Arxiu Nacional de Catalunya. El cardenal i Gassol no s'havien vist des del 30 de juliol de 1936 a Barcelona, aquella nit terrorífica en què el llavors conseller va aconseguir embarcar el cardenal en el vaixell italià *Fiume* per salvar-lo de la persecució de la CNT-FAI que l'hauria assassinat. A Fribourg, tots dos van recordar aquest episodi i altres moments dramàtics de la guerra del 1936-39, però el cor del cardenal ja no estava per a més emocions i, hores després d'aquella trobada històrica, va morir a la residència de monges on s'hostatjava.

Quaranta anys de solidaritat i fe a Girona

En arribar a l'Església Elim de Girona un es troba amb un ambient molt diferent a l'habitual recolliment propi dels centres de culte, ja que l'activitat és frenètica: reunions, classificació dels aliments i objectes per a les donacions, preparació de l'espai de culte per a un esdeveniment per al cap de setmana... Així és el dia a dia d'aquesta església evangèlica que aquest 2022 compleix 40 anys a les comarques gironines, en un camí de fe i solidaritat i amb un futur ple de reptes per complir i bones perspectives de creixement.

Els pastors amb joves que van ajudar en el projecte de les capsas solidàries. església elim girona |

L'Església Elim, amb origen al Regne Unit, va arribar a Espanya a la dècada dels 30 del segle passat, però no va desembarcar a les comarques gironines fins a l'any 1982, concretament a Figueres, de la mà d'Andy i Yolanda Smith. La presència a la capital altempordanesa es va mantenir amb els anys, amb un creixement de fidels lent però progressiu, fins que el 1990 l'església també es va establir a Girona liderada per John Knox, Silvia Cutler i Sammy Thomas.

activitats diverses de l'Església Elim de Girona, amb una forta càrrega social i de solidaritat. 1 Persones necessitades de l'Índia, amb l'ajuda rebuda de l'Església Elim de Girona. 2 Part de l'enviament solidari que l'església va fer a Hondures en resposta als huracans de novembre de 2020. |

El 1995 va adquirir la denominació oficial nacional d'Elim Espanya, i no va ser fins a l'any 2000 que Knox va ser designat pastor general de l'Església Elim de Girona, que a la ciutat ha tingut diverses seus: primer a Montilivi i després a Sant Narcís fins establir-se a Taialà el 2008, on actualment ocupa dues naus. Knox es va jubilar el 2015, any des del qual Jimmy Martín exerceix com a pastor general i Sammy Thomas com a copastor.

3 Imatge d'una de les jornades de donació de sang a la seu de l'Església Elim de Girona. |

El trasllat a les dues naus de Taialà va constituir un autèntic desafiament per a aquesta església, ja que totes les obres les van portar a terme els seus membres, sense contractar cap ajuda externa. Thomas explica que «no hi havia res, ni parets, ni cables elèctrics, solament hi havia la carcassa, però no vam contractar ningú i ens en vam sortir». L'actual copastor recorda que quan van anar a visitar la nau que volien adquirir a Taialà, Knox li va dir: «i per què no en comprem dues?». I així fins avui, quan l'espai se'ls està quedant petit.

4 Representació teatral realitzada recentment per membres de l'església. 5 El lloc on celebren els dos cultes dels diumenges. |

De 70 a més de 1.000

6 Personal del consolat mòbil d'Hondures atenent una dona a les instal·lacions de l'església gironina. 7 Feligresos preparen les bosses solidàries que es van repartir durant el tancament provocat per la pandèmia, una època d'especial activitat de l'Església Elim de Girona. F |
ESGLÉSIA ELIM DE GIRONA

Amb l'esforç de tots els seus feligresos, l'Església Elim de Girona ha passat dels 70 membres de l'any del seu trasllat a la seva seu definitiva als més de 1.000 actuals de 25 nacionalitats,

repartits en 11 congregacions: Girona, Llançà, Palamós, Arbúcies, Santa Cristina d'Aro, Palafrugell, La Bisbal, Figueres, Besalú, Santa Coloma i Barcelona. Quan se li pregunta pel gran creixement que han experimentat i el repte que això suposa, Thomas destaca que «en cap moment hem estat en números vermells, tot i que en alguna ocasió fins i tot hem hagut de pregar de genolls demanant com podíem pagar el lloguer, però Déu sempre ens ha respost».

Quaranta anys de solidaritat i fe a Girona

Tal com el seu propi nom indica (Elim era un oasi en el desert on els israelians van trobar descans en el seu viatge a Egipte), aquesta església vol ser un lloc de referència per viure la fe i al mateix temps esdevenir un referent en la comunitat a través de la seva obra social. En aquest sentit, l'església Elim de Girona ha constituït un banc d'aliments (amb el qual col·laboren 11 supermercats quatre dies a la setmana, el Banc d'Aliments de Girona cada quinze dies i el Banc Europeu d'Aliments) i també disposa d'un banc de roba per a les persones de la província que necessitin aquests serveis, de la mateixa manera que treballa amb joves que volen sortir del món de la droga o que provenen de llars desestructurades.

Quaranta anys de solidaritat i fe a Girona

A més, facilita assessorament legal a través d'una advocada i vol acollir cursos de català i castellà per als seus membres estrangers per facilitar la seva integració. Paral·lelament, ha organitzat 4 jornades de donació de sang en els darrers anys en les quals va aportar més de 100 bosses de sang en cadascuna i una Marató en la qual es van aconseguir més de 640 bosses. Per Nadal, l'església col·labora en l'Operació Nen del Nadal, en la qual es confeccionen capses amb joguines i material escolar per a nens de famílies desfavorides. El Nadal de l'any passat l'Església Elim de Girona va enviar un total de 2.138 capses a nens sahrauís. A més, aquesta església disposa de sis furgonetes (una d'elles frigorífica) amb les quals trasllada els fidels de Girona i els municipis del voltant que no tenen cotxe perquè puguin assistir als cultes i activitats, de la mateixa manera que utilitza aquests vehicles per fer mudances de persones que no poden pagar una empresa que realitzi aquesta tasca.

Quaranta anys de solidaritat i fe a Girona

Entre tota aquesta obra solidària, el pastor Martín destaca que «som el mitjà per atreure joves que tenen problemes amb les drogues i els derivem al Centre Reto», tot afegint que en el seu projecte dirigit als joves també «ajudem persones que procedeixen de llars desestructurades, els orfes i les que tenen problemes psicològics».

Suport a Ucraïna

A més d'aquesta obra social local, l'Església Elim de Girona està present a altres països, tant de forma permanent com puntual. Especialment important ha estat la seva cooperació amb les víctimes de la recent invasió d'Ucraïna, ja que han traslladat a la zona 14 camions amb roba, medicaments, menjar, llits i altres objectes. Onze d'aquests camions van ser entregats a la Creu Roja a la frontera entre Ucraïna i Polònia i altres tres a la frontera amb Romania. Fins i tot, Thomas, que assegura que han calculat que la seva seu de Taijà és el lloc d'Espanya d'on ha sortit més ajuda per a les víctimes de la guerra, es va desplaçar a la zona per supervisar l'entrega d'aquesta solidaritat, vivint moments d'intensa emoció. Per a aquest enviament van comptar amb la col·laboració d'empresaris xinesos de Badalona amb els quals tenen contacte, mentre que per als medicaments van tenir la cooperació del Col·legi de Farmacèutics de Girona.

Un cop realitzada aquesta gran donació, l'Església Elim de Girona continua col·laborant amb els ucraïnesos amb ajuda i menjar, però en aquest cas amb els nacionals d'aquest país que han arribat a la província. En aquest sentit, ha facilitat les seves instal·lacions perquè una seixantena d'ucraïnesos que s'han traslladat a les comarques gironines puguin celebrar les seves reunions els dissabtes sota la supervisió d'un pastor ucraïnès que va veure la seva església destruïda, així com assisteixen als cultes dels diumenges amb ajuda d'un equip de traducció simultània. El pastor Martín assegura que «a més de la necessitat de menjar i roba hi ha una necessitat espiritual a la qual també intentem respondre».

Paral·lelament, l'Església Elim de Girona està desenvolupant un projecte al sud de l'Índia en el qual treballen amb quatre escoles de nens abandonats als quals porten material escolar, així com han construït dos pous d'aigua per a dos municipis que no en tenien i han habilitat habitacions amb màquines de cosir perquè les dones elaborin peces de roba i puguin així portar diners a les seves llars. En els darrers sis anys, l'Església Elim de Girona ha col·laborat en la construcció de 13 esglésies i una escola bíblica a la zona, de la mateixa manera que ofereixen ajuda a leprosos, malalts de sida, cecs i persones transgènere que són marginades per les seves famílies. Poc abans de l'inici de la pandèmia, Thomas va anar a l'Índia per supervisar l'ajuda de 20.000 euros que es va destinar al sud del país.

Caràcter internacional

L'Església Elim de Girona també està present a Hondures, país al qual van enviar 60.000 quilos d'ajuda (aliments, roba...) per a les víctimes dels grans huracans Eta i Iota, que el novembre del 2020 van colpejar amb especial força aquest país centreamericà. En tot cas, la seva relació amb la comunitat hondurenya no es queda aquí, ja que també fa uns mesos la seva seu va acollir el consolat mòbil d'Hondures, cosa que va permetre als ciutadans d'aquest país centreamericà a les comarques gironines renovar el seu passaport sense haver-se de desplaçar a Barcelona. De la mateixa manera, aquesta església ha ajudat de diferents formes a països com El Salvador i Veneçuela.

L'Església Elim de Girona té un marcat caràcter internacional, ja que aplega persones de 25 nacionalitats, quelcom que es va poder apreciar clarament abans de la pandèmia, quan va dedicar un dia a mostrar el menjar típic dels països que aporten persones a la seva comunitat, una jornada en la qual es van servir més de 8.000 racions de menjar.

Nous equipaments

Pel que fa a les seves expectatives de futur, el pastor Martín comenta que «els dos mil metres de nau que tenim ara se'ns han quedat petits», fet pel qual la intenció és «créixer més en infraestructura i en obres socials», amb la intenció de «ser més líders i desenvolupar més el nostre potencial per ajudar la societat» En aquest sentit, volen plantejar un projecte a les autoritats gironines per a la construcció d'un menjador social i un alberg per als més necessitats, de la mateixa forma que volen desenvolupar una escola de música a la ciutat oberta a tothom.

El pastor Martín destaca que «nosaltres estem treballant tenint molt contacte amb el carrer i ens hem adonat que hi ha molta necessitat perquè els serveis que hi ha no són suficients; per això, si nosaltres podem ajudar estem encantats, però fan falta molts recursos». «Sentim que encara podem donar més, i cal tenir en compte que som una comunitat molt jove i tenim un futur prometedor», afegeix. En tot cas, tenint en compte que l'Església Elim de Girona s'ha convertit amb els anys en un pilar per a la solidaritat i la fe a les comarques gironines, el seu futur a la

província sembla més que assegurat.

Igualada presenta la recreació del vestit de Sant Ignasi i la indumentària del pelegrí actual

Experts ignasians, representants del sector tèxtil, i amants del senderisme i l'esport s'han congregat aquest divendres davant del futur alberg de Cal Maco, a la plaça de la Creu d'Igualada, per veure en directe la presentació de la recreació del vestit que Sant Ignasi va comprar a Igualada fa 500 anys.

Un acte minimalista i evocador, presentat pel director teatral Pep Farrés, ha transportat el centenar d'assistents a la Igualada del 1.522, just en el moment que Ignasi de Loiola arribava a Igualada camí del seu pelegrinatge cap a Terra Santa. Va ser als carrers del nucli antic, dintre de la muralla, que Ignasi va comprar la túnica de pelegrí que es posaria a Montserrat, on va deixar la roba de cavaller.

A l'acte "Igualada, 500 anys vestint viatgers" s'ha desvelat la reconstrucció d'aquesta túnica, i també s'ha mostrat tot el potencial que té la ciutat a l'hora de vestir els senderistes o pelegrins actuals; diversos representants membres de clubs i entitats esportives de la ciutat han desfilat vestint peces i complements de les marques anoiènques Munich, Original Buff, Punto Blanco, Tuga i Tex51.

L'esdeveniment, que ha comptat amb la interpretació musical dels guitarristes David Murgades i Marc Cros, ha aplegat nombroses autoritats. L'alcalde, Marc Castells, ha explicat la importància que Igualada segueixi sent un referent de la moda i que siguin les marques de la ciutat les que vesteixin els "pelegrins del segle XXI". També ha assistit a l'acte la directora general d'Affers Religiosos de la Generalitat de Catalunya, Yvonne Griley, que ha felicitat Igualada "per ser un enclavament en els actes de commemoració nacional de l'any ignasià", i el regidor de dinamització econòmica de la ciutat, Jordi Marcè, ha explicat que l'obertura de l'equipament Cal Maco el proper mes de setembre "marcarà un abans i un després per al turisme de la ciutat". També han assistit a l'acte el Comissari de la commemoració nacional de l'Any Ignasià, Jordi Rodó; la directora de l'Arxiu Comarcal de l'Anoia, Marta Vives; el regidor de Turisme de Manresa, Joan Calmet; i el director de Manresa2022, Turisme i Fires de Manresa, Albert Tulleuda, entre d'altres autoritats i representants d'entitats esportives de la ciutat.

Amb motiu del 500 aniversari del pas de Sant Ignasi per la ciutat, l'Ajuntament d'Igualada va encarregar al Museu Tèxtil de Terrassa un estudi per a la recreació de la indumentària que el sant va adquirir a la capital de l'Anoia per dur a terme el seu pelegrinatge. La rèplica de la roba del Sant s'ha fet conjuntament amb l'Arxiu Comarcal de l'Anoia, el Museu de la Pell d'Igualada, el departament de cultura de l'Ajuntament d'Igualada i l'experta en recuperació de vestuari històric, Susana Maldonado.

El proper mes de setembre, Cal Maco obrirà les portes com a alberg, oficina de turisme i centre d'interpretació ignasià, després de la reforma duta a terme amb la col·laboració de la Diputació de Barcelona i el Fons Europeu de Desenvolupament Regional (FEDER). Aquí és on s'exposarà, de manera permanent, la recreació de la indumentària de Sant Ignasi presentada aquest divendres.

diaridegirona.cat

Mitjà: diaridegirona.cat

Publicat: 19/06/2022

Edició: Digital

Secció:

URL: <https://www.diaridegirona.cat/alt-emporda/2022/06/19/re...>

Audiència: 366.383
Lectors

Valor: 454€

Restauració del claustre del monestir - Diari de Girona

Restauració del claustre del monestir | DIPUTACIÓ DE GIRONA

sant miquel de fluvià. Aquest divendres es va inaugurar la restauració del claustre de del monestir de Sant Miquel de Fluvià. Les obres de consolidació han estat possibles gràcies al suport econòmic de la Diputació de Girona i la iniciativa de l'Ajuntament. Han costat més de mig milió d'euros.

Lo que debes saber si vas a hacer el Camino de Santiago: no es necesario cargar la mochila

El Camino de Santiago es mucho más que la famosa ruta que evoca las antiguas peregrinaciones cristianas de origen medieval. Es también una oportunidad única para conocer sin prisas la geografía y las gentes de nuestro país, y para acumular una serie de vivencias inolvidables y momentos que convierten cada etapa del trayecto en una experiencia única. En Correos lo saben bien, porque desde hace centenares de años carteros y peregrinos han compartido los mismos caminos.

A partir de 2016, la compañía logística de servicios postales dio un paso más en su ya larga implicación con la comunidad jacobea, poniendo toda su logística de reparto a su servicio, a través de la dirección web [El Camino con Correos](#), en la que se proporciona ayuda e información valiosa para los peregrinos y también se ofrecen servicios de todo tipo de envíos (de mochilas, maletas, bicicletas, bastones, etc.) para facilitar la vida diaria de estos durante el Camino.

Correos está implicado con la comunidad jacobea

Correos

Correos al servicio del peregrino

Durante más de mil años, el Camino de Santiago ha conducido a los peregrinos hasta el santuario de Santiago el Mayor, considerado el apóstol de la Cristiandad. Su tumba que, según cuenta la leyenda fue descubierta una noche del año 813 en el monte sagrado del Libredón, será considerada con el tiempo la piedra fundacional de la Catedral de Santiago y de la propia ciudad, que atraerá a caminantes de generaciones sucesivas venidos de todo el mundo.

Hoy, todo tipo de personas recorren los pasos de los primeros peregrinos por razones muy

distintas. Aunque los motivos que guíen sus pasos ya no sean mayoritariamente la búsqueda de la Salvación, el Camino sigue siendo, en cualquier caso, un viaje de autodescubrimiento. A través de sus múltiples rutas, los peregrinos de hoy traban contacto con otras personas con las que compartir el trayecto, conversar tranquilamente o echarse una mano, si es necesario; experiencias que terminan siendo siempre muy enriquecedoras

Muchos caminantes “primerizos” cuando planifican el viaje, pueden pecar de optimismo respecto a la distancia a cubrir, sin tener en cuenta el peso del equipaje

Recorrer el Camino de Santiago es una decisión muy personal que puede planearse de formas muy distintas, dependiendo de los intereses de cada peregrino, su condición física, el trazado que se quiere cubrir, etc. Por supuesto, contar con los consejos de voces expertas que conocen bien estos caminos es fundamental para que la experiencia sea realmente provechosa.

Muchos caminantes “primerizos” cuando planifican el viaje, pueden pecar de optimismo respecto a la distancia a cubrir, sin tener en cuenta el peso del equipaje. Durante el trayecto a veces comprueban, cuando ya es demasiado tarde, los efectos de tener que cargar con bultos demasiado pesados.

Paq Mochila, servicio de Correos

Correos

Hoy, por suerte, es posible resolver estos inconvenientes con el [Paq Mochila](#), gracias al cual Correos se encarga de transportar nuestras pertenencias día a día, de un alojamiento a otro. El funcionamiento es muy sencillo: los carteros recogen las mochilas o maletas a primera hora de la mañana en el hostel o albergue que se les indique y lo entregan en el próximo alojamiento antes de las 14:30, para que cuando el peregrino finalice su etapa pueda disponer cómodamente de su equipaje.

Además, el [Paq Mochila](#) cuenta con un sistema de trazabilidad que permite que el peregrino

reciba en su correo electrónico un aviso de recogida y entrega de su equipaje, para que pueda emprender el camino con tranquilidad y mucho más ligero.

El Paq Mochila cuenta con un sistema de trazabilidad que permite que el peregrino reciba en su correo electrónico un aviso de recogida y entrega de su equipaje

Otra opción excelente para cubrir el Camino es recurrir a la bicicleta. Es entonces cuando resulta una buena idea recurrir al [Paq Bicicleta](#), que permite enviar este vehículo desde cualquier oficina postal al punto de inicio del Camino o bien encargarse de que sea llevado de vuelta, una vez terminado el recorrido.

Para que lleguen en perfecto estado a su destino, Correos dispone de un embalaje ecológico especialmente adaptado para las bicicletas, además de un seguro mínimo de 300 euros. Las amplias medidas de la caja de cartón de la “Línea Bosques” de Correos hacen que prácticamente no sea necesario desmontar la bici.

Paq Bicicleta permite enviar este vehículo desde cualquier oficina postal al punto de inicio o final del Camino

Correos

En la página web habilitada para este servicio, se ofrece además información interesante sobre cuestiones como los kilómetros que hace falta recorrer en bicicleta para obtener la acreditación de haber efectuado el Camino, las diferentes etapas adaptadas a este vehículo, dónde dejar la bicicleta al llegar al destino, cómo encontrar talleres de reparación, etc.

Otra opción que puede resultar útil para resolver trámites diversos que vayan surgiendo durante el Camino es El [Paq Peregrino](#), un servicio que permite realizar envíos, tanto de paquetes como de maletas, a cualquier oficina postal para poder recogerlos en las mismas en cuanto lleguen. Además, los envíos pueden guardarse durante 45 días, para que el peregrino tenga tiempo de realizar el Camino con tranquilidad.

El Paq Peregrino es un servicio que permite realizar envíos, tanto de paquetes como de maletas, a cualquier oficina postal para poder recogerlos en las mismas en cuanto lleguen

Correos cuenta también con una [consigna en Santiago](#) de Compostela, que puede reservarse con anticipación, para que los peregrinos puedan dejar su mochila, bicicleta o bastón y pasear por la ciudad o entrar a visitar su célebre Catedral libres de cargas.

Con la ayuda de los carteros

En la página web de El Camino con Correos, el peregrino encontrará información muy útil para su día a día, como mapas y descripciones de las diferentes etapas y rutas a elegir o un buscador de alojamientos, con más de 4.000 establecimientos clasificados por Caminos y localidades, así como por su categoría (albergue, hostel/pensión u hotel).

Correos dispone de un embalaje ecológico especialmente adaptado

Correos

Especialmente interesante es el apartado Consejos de los carteros y carteras, donde podemos encontrar recomendaciones redactadas por los propios trabajadores de la compañía que recorren todos los días la zona, sobre cuestiones muy variadas que interesan al viajero, como qué llevar en la mochila, dónde comprar la credencial para el Camino, cómo obtener el documento conocido como “La Compostela” que entrega la Catedral de Santiago y que acredita que el peregrino ha hecho el Camino de Santiago, etc. También se ofrece información sobre la seguridad en el Camino, las mejores rutas, la preparación física recomendada o los cuidados de las ampollas de los pies durante el trayecto, entre otros temas. Además, existe, en la misma dirección, un blog específico dedicado al Camino con artículos dedicados a temas turísticos y culturales.

Esto no es todo. La tienda online [Correos Market](#) ofrece una selección de artículos útiles para el peregrino, así como recuerdos de su experiencia en las rutas, desde el Pack Credencial del Camino de Santiago a camisetas, maillots, riñoneras, mochilas de cuerdas, o productos típicos de las zonas por las que va pasando el Camino.

La tienda online Correos Market ofrece una selección de artículos útiles para el peregrino

Los carteros y carteras de Correos llevan más de 300 años recorriendo todos los rincones de la geografía española para contribuir a conectar a todos los ciudadanos y vertebrar el territorio. Cada día realizan un total de 700.000 kilómetros diarios, lo que equivale a dar la vuelta al mundo hasta 17 veces. Esta experiencia les convierte en las figuras idóneas para aconsejar a los peregrinos sobre cómo realizar el Camino y facilitar su día a día, transportando todo aquello que necesiten al lugar indicado y siempre a tiempo.

La pastora que dejó de lado la religión para dedicarse a vender fotos a través de Onlyfans

Nikole Mitchell tenía una vida perfectamente organizada. Era una de las pastoras religiosas más influyentes de la Iglesia Woodland Hills, en Minnesota (Estados Unidos), estaba casada y para la comunidad era una madre ejemplar de sus hijos de 10, 7 y 4 años. Pero en algún momento todo lo que se reprime logra salir a la luz.

Una obra de teatro hizo explotar todo eso que tenía guardado y que se esforzaba por mantener en su interior. Era una propuesta orientada a la comunidad LGBT y ella fue a verla a finales del 2016.

Lee también [La Vanguardia](#)

Sentada en su butaca, helada e inmóvil, la mujer vivió una revelación que la cambió para siempre: "Yo pensaba: 'Dios mío, no creo que sea heterosexual'. Sacudí mi mundo", confesó Nikole en el [New York Post](#). Desde ese día entendió que era bisexual y pansexual y comenzó la reconstrucción de su identidad, una tarea que para una persona tan involucrada en el mundo religioso parecía, simplemente, imposible: "Sabía que si revelaba mi rareza lo perdería todo, porque la iglesia no da la bienvenida a las personas queer".

Hoy es una bailarina erótica que se sustenta a través de la plataforma [OnlyFans](#), donde vende sus fotos y videos a sus seguidores. "Desde muy joven, había fantaseado con ser stripper. Pero fui adoctrinada para creer que mis deseos y mi cuerpo eran innatamente pecaminosos y malos", describe en la actualidad.

Proveniente de una familia extremadamente conservadora, ya cuando decidió ser pastora hizo ruido en su círculo íntimo: "Me enseñaron que a las mujeres no se les permite liderar y que deben estar en la cocina y con los niños", señaló Mitchell, de 36 años. "Así que aunque iba en contra de todo lo que me dijeron, decidí convertirme en (pastora) por mi amor por la actuación".

El escenario, su primera atracción

En 2011, se unió a la Iglesia Woodland Hills, junto con su ahora exmarido. Allí empezó a tener cada vez más participación, hasta que uno de los pastores la invitó a involucrarse todavía más: "Uno de mis pastores me dijo: '¿Te diste cuenta de que eres como un teólogo? Nos gustaría que fueras uno de nuestros pastores'. Estar en el escenario frente a miles de personas, me voló la cabeza. Eso es con lo que había estado soñando durante años".

Dentro de la comunidad era una celebridad, así que rápidamente fue por más y logró imponerse como "pastora semanal", hablando para miles de fieles que escuchaban con devoción cada una de sus palabras. Hasta que se dio cuenta de que toda esa vida era una mentira.

Aquella obra de teatro le cambió la cabeza para siempre y, de un momento al otro, entendió que llevaba años luchando interiormente para mantener su sexualidad en secreto. "El 4 de julio de 2017 fui por última vez a la iglesia. Di el sermón y nunca más aparecí por allí", recordó.

Unos meses después, Mitchell publicó un vídeo en YouTube en el que confesó el cambio que había dado su vida. Sin embargo, después de haber destruido a la antigua Nikole, ahora tenía un nuevo problema: definir quién era y, lo más importante, cómo iba a hacer para mantenerse.

El sexo como forma de vida

"Empecé a seguir a una conocida en Instagram, que estaba haciendo modelos de lencería", contó la mujer de 36 años. "Me despertó un poco de... Pero también me atrajo magnéticamente".

En esta carrera por descubrir cosas nuevas, Mitchell sabía que quería profundizar en sus propios deseos sexuales, entonces se inscribió en una clase llamada: "Sexpress You" (algo así como 'Sex-presate').

"Se trataba de manifestar tu lado sensual y ese era el eje que necesitaba", aseguró Mitchell. Inmediatamente después, contactó con un fotógrafo para hacer su primera sesión de fotos desnuda. "Lloré porque nunca me había sentido más santa y sagrada en mi vida", recordó sobre el rodaje. "Nunca me sentí más sexy y liberada que ese día".

Lo que siguió fue el lanzamiento de su cuenta OnlyFans, donde publica fotos y vídeos explícitos a cambio de dinero. Y así, en cuestión de algunos meses, Mitchell había pasado de ser una referente religiosa a una stripper y modelo erótica.

"Comencé muy tímida haciendo solo fotos en topless, pero ahora estoy en el punto en el que tomo solicitudes personales y hago vídeos muy adaptados a los deseos específicos de las personas", relató Mitchell, quien también trabaja como coach o "entrenadora de vida" y ofrece cursos sobre cómo conocer "el verdadero yo".

También admite que estaba dispuesta a aventurarse en el mundo de la prostitución: "Llegué al punto en que en marzo del 2020 me iban a pagar varios miles de dólares por tener sexo con alguien, y estaba de acuerdo con eso, pero luego llegó la COVID y todo se canceló".

Divorcio, mudanza y nueva vida

En junio del 2019 Mitchell se divorció de su esposo y dos meses más tarde se mudó a Los Ángeles y asegura que está "más feliz que nunca".

"Toda persona tiene derecho a expresarse de la manera que le parezca bien y así es como me siento bien", dijo sosteniendo que su vida actual es igual de "sagrada" como la anterior: "Mi sexualidad es increíblemente sanadora y sagrada. Y cuando le doy este regalo a la gente, los bendigo".

Clarín

Lee también

Los Jesuitas dejan Logroño tras más de cuatro siglos

Logroño, 19 jun (EFE).- Cientos de personas han participado este domingo en la celebración religiosa con la que la comunidad Jesuita a puesto fin a más de cuatro siglos en Logroño, de donde salen los cuatro religiosos que pertenecían a la parroquia de San Ignacio.

Tras la decisión de los Jesuitas de dejar esta parroquia, dentro de su proceso de reorganización, será ahora la diócesis de Calahorra y La Calzada-Logroño la que tenga que nombrar un nuevo párroco para este templo, ubicado en pleno centro de Logroño, junto a un centro educativo.

El colegio sí continuará bajo la titularidad de los Jesuitas, a través de una Fundación que se va a constituir para agrupar a los colegios de esta orden en diferentes provincias.

Así lo ha detallado a EFE José Manuel Peco, que era el vicesuperior de la comunidad, quien ha recalcado que con la continuidad del colegio "la Compañía de Jesús no se va del todo de Logroño" en donde está "desde hace 463 años, cuando Francisco de Borja autorizó el primer colegio de la orden en la ciudad".

"Hoy es un día triste, porque cada vez que uno se va de un sitio es dejar muchas cosas, a personas que conoce, pero la vida es así!, ha lamentado Peco, que ha insistido en que "de la Compañía de Jesús se quedan el colegio y la Fundación Entreculturas".

Ha admitido que "ha costado tomar esta decisión, pero los motivos son los que son", la falta de vocaciones y la necesidad de reorganización es lo que les ha llevado "con dolor y pena" a dejar una parroquia en la que estaban desde 1988.

Ahora, él irá a una parroquia del barrio de La Ventilla en Madrid, mientras que otros dos religiosos saldrán hacia la localidad castellana de Villagarcía de Campos y un cuarto irá a Burgos.EFE

ep/son